

Sempre somia i apunta més lluny del que saps que pots assolir - William Faulkner

Fí de curs

Més enllà d'aquest diari, la vida segueix. I segueixen passant coses, a vegades molt discretes, quasi bé imperceptibles, petits detalls que per a alguns poden ser grans fites, però que sovint no reben l'atenció i la importància que es mereixen. Així, durant aquest llarg mes que no s'ha publicat cap diari he fet algunes coses per primera vegada. I diuen els grans que les primeres vegades no s'obliden. Jo no se si ho recordaré, però estic segura que els meus pares no ho oblidaran mai.

Per primera vegada he participat en la festa de fi de curs del Parvulari. Anava disfressada de ona del mar. La meua profe, l'Anna Wennberg ja va avisar als pares uns dies abans: "No se si aconseguirem que la Laia faci alguna cosa, sembla que tot el muntatge no li convenç massa". Efectivament el dia de la festa vaig seure (com tots els espectadors) i vaig disfrutar de l'espectacle dels meus companys fent l'indio per sobre l'escenari. Per que no es pensessin que sóc tonta, l'endemà vaig ballar totes les cançons del festival, incloses les de les altres classes. I els pares van estar molt orgullosos de mi...

Per primera vegada



m'han convidat a una festa d'aniversari. Va ser la meua amiga Berta M. M'hi va portar el pare. Em sembla que estava més nerviós ell que no pas jo. Com que no es va poder quedar no sap lo bé que m'ho vaig passar. Al principi em va costar entendre que totes aquelles joguines i nens eren per jugar. Després ja em vaig deixar anar (amb moderació). I com que sóc una nena molt ben educada, no vaig assaltar la safata dels entrepans com fan els adults quan van a una festa. I els pares van estar molt orgullosos de mi ...

Per primera vegada el pare m'ha vist nedar

amb la bombolleta tota sola per la piscina. I ha comprovat que m'agrada la piscina, i que floto, i que nedo. I que la distinció "Dofí Blanc" de Can Caralleu, és a m p l i a m e n t merescuda. I els pares han estat orgullosos de mi...

Per primera vegada he pres consciència que he de compartir les joguines, els avis, els pares i la vida amb el meu germà Oriol. És una situació extranya, perquè m'agrada jugar amb ell, però també m'empipo quan ell plora i els pares li fan més cas que a mí. Per primera vegada els pares ens han vist jugar, riure i

barallar-nos junts. I els pares han estat molt orgullosos de nosaltres...

I l'altre dia el pare li deia a la Cristina, la meua pediatre: "ja se que no podem fer res per alterar unes analítiques, però quan aquestes surten bé, un sempre té la sensació d'haver fet un bon partit". I és que les darreres analítiques m'han sortir molt i molt bé, especialment totes les relacionades amb les tiroïdes, que son les que més fan patir als pares i als metges. I una vegada més, sense que jo hagi fet res d'especial, els pares han estat orgullosos de mi. Bon estiu a tots.